

Jože Dular | Vsakdanje pesmi

Kruh

O črni kruh, kako si vsem grenak,
kako do tebe vse nas pot izmuči,
a ko se snidemo ob topli luči
postaneš nam ves bel, bridkosladak.

Ko nam zoriš v klasju zlatih žit,
ko siplješ se iz tankih mlinskih sit,

po tebi vpijemo, ti dobri kruh:
o bodi naš, če svež ne, pa vsaj suh!

Sol

Ti trpka sol, kakor težak napoj
pri krstu so okusila te usta,
odtlej te srkamo kot zemlja pusta
vso slano, grenko kot pekoči znoj.

Premalo naša si, da vsi ljudje
postali s tabo vred bi sol zemljé.

A véndar, če že nam ne, trpka sol,
vsaj drugim boljšim bodi blagoslov.

Popotni

Med vrati je ves skromen, tih obstal
potem, ko je poprosil skorjo kruha.
Ušesa naša pa bilà so gluha,
nihčè od nas besede ni mu dal.

Z bridkostjo nemo je zapustil prag
in v burjo mu utonil je korak.

Ostali sami smo. Zdaj nas boli,
da dobil ni ne kruha ne soli.